

יהושע אמר לי שאלטרמן כתב שיר נהדר על מות ברברה, וכשחזרתי מהצעה מצאנו השיר בכרך השני של שירי אלטרמן, שבו יש גם השיר עלי. שם השיר הוא: "הנערה מסדה בוקר" (היא ברברה פרופר שנהרגה כירות בשעה שרעחה את עדר העזים של המסק, אחרי יסוד הנקדה בלב הנגב ב-1952: ארבעת הבתים האחרונים: הנה בהמלת הרחוב המתפקד / בעצם המונו ובהילותו של יום / נצבת היא נערה מסדה בוקר - / חולפת על פנינו דום. ויען אנו שומעים לפתע את קולם / של משרכי דרכים עם מבלי עולם / ושל גורפי מסוך ושל רודפי כבוד / אשר הפכו את הארץ נעות - - חולפת על פנינו זו רועת העדר / כמעולם אחר, אשר עודנו כאן / כמעולם אחר, והוא עולם של נדר, / עולם של נחינה ושל קרבן. וכך מבהיק פתאום, אלם ולא חובע, / אבל תקיף מתח מנוח ומסתור / צדו הנאמן והצרוף של המטבע, / צדו הנאצל והטהור. - - ואחר כך גלעד וציון שם קמים / לאותולזכרון עלי עפר / ובני העם הזה, אם עוד אינם סומים / רואים את החסר והעקר.

13.4.65, יום ג' יא' ניסן

בבוקר הגיעו תחילה שרגא ובש - שאחזור לפעולה המפלגתית.

מיד אחריהם באו למדרשה כחמשים חברי ועד הסניף בת"א. אלפרט, זילברמן,

יעל וויינר ועוד. דורשם שובי לעמוד בראש המפלגה ובראש הרשימה בכנסת

ובהסתדרות. אמרתי להם שאני מצטער לומר שבאו הנה. שני אוטובוסים עולים 600 ₪

- היה יותר קל ויותר זול שאני אבוא לת"א.

אני מוכן להפגש עם כל קבוצה חברים - רוב או מיעוט, אבל לא קיבלתי שום

מינוי למוסד מכלבתי - לא ללשכה, לא למזכירות ולא למרכז. מפלגה מועלי א"י

שהייתי בה מאז קומה - אינה קיימת עוד. זוהי מפלגה אחרת שאין בה תכונה, אין

בה וויכוח חססי, אין דעת חברים, יש גמרה בממשלה שקובעת הכל. זה התחיל

משליחה המכתב לחולדה לבסל החלטה המרכז מבלי להביא השאלה למרכז אלא במקום זה

עידלו באופן פרטי חברים וקבוצות ועשו זאת יומם ולילה, ומאז הודע הכשב.

המדרון הולך ונעשה חלול יותר. לא אוכל להיות במפלגה זו. אין מפלגה אחרת,

וקוד לא אבדה לבטרי הקוותי שהכשב ישתנה, אבל לא אעמוד בראש רשימת ההסת" -

לא אשתתף בבחירות ואסביר לצבור מדוע.

בין הדוברים היו רובם אנשי הרוב.

14.4.65, יום ד', יב' ניסן

באו אליהן ומרדכי גאור ממחנה נחל לראיין על רשמי ביום ההכרזה. הם

פונים לכל החותמים על הכרזה העצמאית.

אחריתם בא [IC.2] שנשלח לפני חקם הסדינה ע"י ההגנה לאצל

להמציא להגנה ידיעות על פעולות האצל וחכניותיהם, ובנו בן 15 יודע שהם

היה באצל ואינו רוצה להעלים הדבר מבנו ומחשבה בענין. כתבתי לו ביום 15.3.65

שהמוצא הכי טוב לספר לבנו כל האמת, שהיה באצל רק כסוכן או שליח של ההגנה.